അഞ്ചിൽ ഒന്ന്

ഒരു ഗ്രാമീണസമ്മേളനവും ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഓർമ്മകളും

ഡോക്ടർ കെ. ഭാസ്കരൻ നായർ

1971 മാർച്ച് മാസം 14-ാം തീയതി ആലപ്പുഴ ജില്ലയിൽ, ചെങ്ങന്നൂർ താലൂക്കിൽ, ആറന്മുളപ്പകുതിയിൽപ്പെട്ട ഇടയാറന്മുള എന്ന ഗ്രാമപ്രദേശത്ത് ഏറെക്കുറെ അസാധാരണമെന്നു പറയേണ്ട ഒരു പൊതുക്കാര്യം നടന്നു. അവിടുത്തെ നാട്ടുകാർ ഒത്തുചേർന്ന്, തങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കു ജനിച്ചുവളർന്നവരും വളരെക്കാലമായി സാഹിത്യപ്രവർത്തനത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരുമായ അഞ്ചു വ്യക്തികൾക്ക് സ്നേഹപൂർണ്ണവും ആവേശകരവുമായ ഒരു സ്വീകരണം നൽകി. രാഷ്ട്രീയക്കാർക്കും പണത്തിനു പിമ്പേ പരക്കം പായുന്നവർക്കുമല്ലാതെ മററാർക്കും ജീവിക്കുവാൻ പോലും അവകാശമില്ലെന്ന് തോന്നിപ്പിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതിയിൽ, സംസ്കാരത്തോടുള്ള ബഹുമാനത്തിലും സഹജാതരോടുള്ള അകമഴിഞ്ഞ സ്നേഹത്തിലും നിന്ന് സംജാതമായ ഈ പരിപാടി അസാധാരണമെന്നതുപോലെ അർത്ഥവത്തുമാണെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. ആഗോളപരിഷ്ക്കാരവും അതിൽനിന്ന് ജനിക്കുന്ന മനുഷ്യപ്പററില്ലാത്ത മനോഭാവങ്ങളും പടർന്നുപിടിക്കുകയാണെങ്കിലും, അയൽപക്കത്തുകാരനെ സ്വന്തത്തിൽ സ്വന്തമായും രക്തത്തിൽ രക്തമായും കരുതി സ്നേഹിക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠപാരമ്പര്യം നമ്മുടെ നാട്ടിൻപുറത്തുകാരെങ്കിലും മറന്നിട്ടില്ലെന്നാണ് അത് തെളിയിച്ചത്. അതുകൊണ്ട് അതേപ്പററി രണ്ടു വാക്ക് പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

ശ്രീ ഇടയാറന്മുള കെ. എം. വറുഗീസ്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജൻ പ്രൊഫസ്സർ കെ.എം. ഡാനിയൽ, ശ്രീ എൻ.കെ. ദാമോദരൻ, ഡോക്ടർ കെ.എം. ജോർജ്ജ്, എന്നിവരോടൊപ്പം ഞാനും ആ ബഹുമതിക്കും സ്നേഹാഭിഷേകത്തിനും പാത്രമായി. ഒന്നു രണ്ടു മാസത്തെ ശ്രമത്തിനു ശേഷമേ ഞങ്ങൾക്ക് എല്ലാവർക്കും ഒരേദിവസം അവിടെ എത്തിച്ചേരുവാൻ സൌകര്യപ്പെടത്തക്കവണ്ണം ഒരു പരിപാടി സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചുള്ളു. എന്നിട്ടും, പെട്ടെന്ന് സുഖമില്ലാതെ വരുകയാൽ ശ്രീ ഡാനിയലിന് പ്രസ്തുത ചടങ്ങിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ടുള്ള കുണ്ഠിതം അവശേഷിക്കുന്നെങ്കിലും, അച്ഛനമ്മമാരെയും കൂടെപ്പിറപ്പുകളെയും പോലെ ഞങ്ങൾ സ്നേഹിക്കുകയും, ഞങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആ നാട്ടിൻപുറത്തെ ജനങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്ക് നൽകിയ ഗംഭീരമായ സ്വീകരണത്തിന്റെ സ്മരണ ജീവാവസാനം വരെ ഞങ്ങളുടെ ആത്മാവിനെ ധന്യമാക്കുമെന്ന് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ചെങ്ങന്നൂർ എന്ന ചെറുപട്ടണത്തിൽ നിന്ന് നാലു മൈൽ കിഴക്ക്, പമ്പാനദിയുടെ തെക്കെക്കരയ്ക്കാണ് ഇടയാറന്മുള ഗ്രാമം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. കോഴഞ്ചേരിക്കും പത്തനംതിട്ടയ്ക്കുമുള്ള റോഡ് അതിന്റെ വടക്കെ അരികിലൂടെ പുഴയ്ക്ക് സമാന്തരമായി കിഴക്കോട്ട് നീണ്ടുപോകുന്നു. ആ വഴിയെ രണ്ടു മൈൽ കൂടി സഞ്ചരിച്ചാൽ ആറന്മുള ക്ഷേത്രത്തിൽ എത്തും. കുന്നിൻപുറവും വയലും ഇടകലർന്ന, പ്രകൃതിമനോഹരമായ നാട്ടിൻപുറമാണ്. രണ്ടു ചെറിയ ക്ഷേത്രങ്ങളും ഒരു പള്ളിയും നാല് പ്രൈമറി സ്കൂളുകളും ഒരു ഹൈസ്കൂളും ഉണ്ട്. നായന്മാരും ഈഴവരും മാർത്തോമ്മാസമുദായക്കാരായ ക്രിസ്ത്യാനികളും അവിടെ കൃഷി ചെയ്ത് ജീവിക്കുന്നു. ഹരിജനങ്ങളും ധാരാളമുണ്ട്.

ഞങ്ങൾ പഠിക്കുന്ന കാലത്ത് അവിടുത്തെ വിദ്യാലയം ഹൈസ്കൂളായിരുന്നില്ല. മൂന്നാം ഫാറം വരെയുള്ള മിഡിൽ സ്കൂൾ ക്ലാസ്സുകൾക്കു ശേഷം, ചെങ്ങന്നൂരോ കോഴഞ്ചേരിയിലോ ആണ് പഠിച്ചത്. അതിനുവേണ്ടി കാലത്ത് നാല് മൈൽ സ്കൂളിലേയ്ക്കും, വൈകുന്നേരം അത്രയും ദൂരം തിരികെ വീട്ടിലേയ്ക്കും നടക്കേണ്ടിയിരുന്നു. മഴക്കാലത്ത് പമ്പയാററിലെ വെള്ളപ്പൊക്കം മൂലം നാട്ടുവഴികൾ മുങ്ങിപ്പോകുന്നതുകൊണ്ട് ചെറിയ ഒററത്തടി വള്ളത്തിൽ വയലും തോടും വഴിയും പോയിട്ടുണ്ട്. പിൽക്കാലത്ത് കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും, അതിനുശേഷം ഉപജീവനത്തിനും വേണ്ടി ഞങ്ങൾ അഞ്ചു പേരും നാട്ടിൻപുറം വിട്ടു. എങ്കിലും ഈ നീണ്ട നാല്പതിൽപരം വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും ഞങ്ങൾക്ക് നാട്ടിനോടും, നാട്ടുകാർക്ക് ഞങ്ങളോടും ഉള്ള സ്നേഹബന്ധം ശക്തിമത്തായിത്തന്നെ നിൽക്കുന്നു എന്നാണ് അന്നത്തെ സ്വീകരണം തെളിയിച്ചത്.

ആ ഗ്രാമത്തിലെ ആബാലവൃദ്ധം ജനങ്ങളും അതിൽ പങ്കെടുത്തു. അവരിൽ ആർക്കെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും സഹായം ചെയ്തുകൊണ്ടോ, നാട്ടിനെ നന്നാക്കുവാൻ വേണ്ടി വലിയ സേവനം ചെയ്തുകൊണ്ടോ അല്ല അവർ ഞങ്ങളെ സ്വീകരിക്കാൻ വന്നത്. ഇളം തലമുറയിൽ പലരും ഞങ്ങളെ കണ്ടിട്ടുപോലുമില്ല. അവരുടെ ആവേശത്തിന്റെ പ്രചോദനം അന്നത്തെ ഘോഷയാത്രയിൽ പാടിയ വഞ്ചിപ്പാട്ടിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ ''ഇവരെല്ലാം നമുക്കുള്ളോർ'' എന്ന സ്നേഹചിന്തയല്ലാതെ മററൊന്നുമല്ല. വലിയ പ്രതിഫലങ്ങളോ സമ്മാനങ്ങളോ ഒന്നും നേടിയവരല്ലെങ്കിലും നിരന്തരം പ്രയത്നിച്ച് ധാരാളം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിയവരാണെന്നും, സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ അത്രത്തോളമെങ്കിലുമുള്ള നിസ്വാർത്ഥത പ്രദർശിപ്പിച്ചവരാണെന്നും, ഉള്ള വസ്തുതയാണ് ഞങ്ങളെപ്പററി അവരുടെ മനസ്സിൽ അഭിമാനം ജനിപ്പിച്ചതെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. പരപ്രേരണയില്ലാതെ, ആത്മസംതൃപ്തിയൊഴികെ മററുദ്ദേശവുമില്ലാതെ ഈ, വസ്തുതയെ മാനിക്കുകയും അതിന്റെ പേരിൽ കൂട്ടത്തോടെയുള്ള സ്നേഹപ്രകടനം നടത്തുകയും ചെയ്ത ജനങ്ങൾ ഈ രാജ്യത്തിന്റെയും നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെയും ആശാദീപങ്ങളും ആപൽബന്ധുക്കളുമാണ്; സംശയമില്ല.

യശഃശരീരനായ മഹാകവി മൂലൂർ പത്മനാഭപണിക്കർ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്ത ''സഹോദരൻ വായനശാല''യുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിലാണ് സ്വീകരണം നടന്നത്. എത്രയോ വർഷം മുമ്പ് നടന്ന ആ ഉദ്ഘാടനയോഗം ഞാൻ ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ട്. [illegible] മാത്രമല്ല ശ്രീ അയ്യപ്പനും അതിൽ പങ്കെടുക്കുകയുണ്ടായി. വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന ശ്രീ എൻ.കെ. ദാമോദരൻ അന്ന് പ്രസംഗിച്ചതും ഓർക്കുന്നു. വായനശാലയുടെ സമീപത്തുതന്നെയാണ് ഞങ്ങളുടെ സ്വീകരണയോഗവും ഏർപ്പാട് ചെയ്തിരുന്നത്. ചെങ്ങന്നൂർ, കോഴഞ്ചേരിറോഡിൽ ചെറുപ്പുഴയ്ക്കാട്ട് ഭഗവതിക്ഷേത്രത്തിന്റെ മുൻപിലുള്ള ആൽത്തറ മുക്കിൽ വെച്ച് പൂമാലയണിയിച്ച് ഞങ്ങളെ യോഗസ്ഥലത്തേയ്ക്കു ഘോഷയാത്രയായി ആനയിച്ചു. മുത്തുക്കുടകളും, പഞ്ചവാദ്യങ്ങളും, ഉത്തുട്ടാതിരു കോൾക്കാററുള്ളതുപോലെ ദിങ്മുഖങ്ങളിൽ പ്രതിധ്വനിക്കുന്ന വഞ്ചിപ്പാട്ടും, കതിനവെടിയും എല്ലാംകൂടി ഘോഷയാത്ര പൊടിപൊടിച്ചു. കുന്നിൻപുറത്തുകൂടി വളഞ്ഞുപോകുന്ന ആ നാട്ടുവഴിയിലൂടെ, കാഴ്ചക്കാരായി ഇരുവശത്തും കൂടിനിന്ന സുഹൃജ്ജനങ്ങളെ അഭിവാദനം ചെയ്തുകൊണ്ട് അരമുക്കാൽ മൈൽ ദൂരം നടന്നപ്പോൾ ബാല്യകാലസ്മരണകളുടെയും വികാരങ്ങളുടെയും വേലിയേററത്താൽ എനിക്ക് വീർപ്പുമുട്ടി. എന്തൊരു മഹാഭാഗ്യമാണിത്! ഇതു് അർഹിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണമുള്ള സാഹിത്യസേവനമൊന്നും ചെയ്തില്ലല്ലൊ; ഇനിയെങ്കിലും അതിനുവേണ്ട കഴിവും സൌകര്യവും ഈശ്വരൻ നൽകുമോ; [illegible] ന്ന മണ്ണിൽ വെച്ച് സ്വന്തക്കാരിലും ബന്ധുക്കളിലും അടുത്തറിഞ്ഞവരിലും നിന്ന് ആക്ഷേപമോ അവഗണനയോ അല്ല, അഭിനന്ദനമാണ് ലഭിച്ചതെന്നോർക്കുമ്പോൾ ജീവിതം വ്യർത്ഥമായില്ല എന്ന ചാരിതാർത്ഥ്യത്തിന്ന് അവകാശമുണ്ട്; ഇതു് കണ്ട് സന്തോഷിക്കുവാൻ അച്ഛനും അമ്മയും ഇല്ലാതെ പോയല്ലോ; നമുക്ക് ഊഹിക്കുവാൻ പോലും കഴിയാത്ത ഏതോ രീതിയിൽ അവരുടെ പുണ്യാത്മാക്കൾ ഇത് അറിയുന്നുണ്ട്, തീർച്ച; എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിചാരങ്ങളോടുകൂടിയാണ് ഞാൻ നടന്നത്. കൂടെ നടന്ന എന്റെ മാന്യസുഹൃത്തുക്കളും വികാരപരവശരാകുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. ആർക്കാണ് ഈ വികാരങ്ങളും വിചാരപരമ്പരകളും ഉണ്ടാകാത്തത്? വാഗ്ദേവതയെ ഉപാസിക്കുകയും അവളുടെ അനുഗ്രഹത്തെ പരമപുരുഷാർത്ഥമായി കരുതുകയും ചെയ്യുന്ന സാഹിത്യപ്രേമികളുടെ കാര്യം പറയേണ്ടതുണ്ടോ?

നാട്ടിൻപുറത്തെ യോഗം

പഞ്ചായത്ത് പ്രസിഡണ്ട് ശ്രീ രാമകൃഷ്ണൻനായരുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ സന്ധ്യയോടടുത്തുകൂടിയ മഹായോഗത്തിൽ കുട്ടിക്കാലം മുതൽക്കുതന്നെ പൊതുക്കാര്യപ്രസ

Digitized by Kerala Sahitya Akademi

കനായി ജീവിച്ചുപോരുന്ന ശ്രീ പി. ആർ. കൊച്ചുകുഞ്ഞ് സ്വാഗതം പറഞ്ഞു. അങ്ങേയററം പ്രശംസാർഹവും ഏതു ദേശത്തിനും അഭിമാനകരവുമായ അച്ചടക്കവും ഗൗരവബുദ്ധിയും ശ്രദ്ധേയമാണ് പല പ്രായത്തിലുമുള്ള ജനങ്ങൾ നിറഞ്ഞിരുന്ന ആ മഹാസദസ്സ് പ്രദർശിപ്പിച്ചത്. സ്വാഗതപ്രസംഗവും, അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗവും, ഞങ്ങൾ അഞ്ചു പേരേയും മലയാളം പഠിപ്പിച്ച ഗുരുനാഥനും എൺപതോടടുത്ത പ്രായത്തിലും പൂർണ്ണമായ ആരോഗ്യത്തിൽ കഴിയുന്ന ദേഹവുമായ ശ്രീ പി. കെ. ഡാനിയൽ ചെയ്ത ആശംസാപ്രസംഗവും, ഒരുപോലെ, സാഹിത്യഭംഗിയും മധുരസ്മരണകളും സ്നേഹാഭിമാനങ്ങളും അഭിനന്ദനങ്ങളും മംഗളാശംസകളും നിറഞ്ഞവയായിരുന്നു. ഞങ്ങളെഴുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുകയും രസിക്കുകയും മാത്രമല്ല, അവയുടെ കാതലായ ഭാഗങ്ങൾ ഓർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്ന് അവർ ഓരോരുത്തരും വ്യക്തമാക്കി. നാട്ടിൻപുറത്തെ യോഗങ്ങളെപ്പററി ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള പണ്ടെഴുതിയ ഫലിതങ്ങൾ പഴങ്കഥകളാണെന്ന് ആ യോഗം തെളിയിച്ചു. പട്ടണങ്ങളിലെയും പഠിത്തക്കാരുടെയും യോഗങ്ങളല്ലേ ഇക്കാലത്ത് അച്ചടക്കവും അന്തസ്സുമില്ലാതെ അലങ്കോലപ്പെട്ടുപോകുന്നതെന്ന് സംശയം തോന്നുന്നു. അവിടെ പ്രസംഗത്തിലും ആശയാവിഷ്കരണത്തിലും മധുരോദാരമായ ഭാഷാപ്രയോഗത്തിലും ഒന്നും ആർക്കും താല്പര്യമില്ല. കലാപകാരികൾക്കു വേണ്ടിയാണ് സദസ്യർ അക്ഷമരായി കാത്തിരിക്കുന്നത്. സ്വാഗതവും ഉപക്രമവും ആശംസയും മറുപടിയും കൃതജ്ഞതയുമെല്ലാം വെറും ശല്യമായി കരുതപ്പെടുന്നു.

മറുപടിപ്രസംഗത്തിന്ന് ആദ്യം എന്നെയാണ് വിളിച്ചത്. അതു വലിയ പ്രയാസമായിത്തീർന്നു. വികാരഭാരത്താൽ ഞാൻ അത്യധികം വിവശനായി ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. സദസ്സിന്ന് മുമ്പിൽ എഴുന്നേററു നിന്നിട്ട് അല്പനേരത്തേക്ക് സംസാരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എങ്കിലും കൈകൂപ്പി നിന്ന് ഈശ്വരധ്യാനം ചെയ്തപ്പോൾ മനഃസ്വാസ്ഥ്യം വീണ്ടുകിട്ടുന്നതുപോലെ തോന്നി. എൻെറ സഹൃത്തുക്കൾക്കും ഇതേ അനുഭവംതന്നെയുണ്ടായി. എല്ലാവരും ആത്മാർത്ഥത നിറഞ്ഞ വാക്കുകളിൽ ഹൃദയംഗമമായ രീതിയിൽ സംസാരിച്ചു. അല്പം സംഗീതം വശമുള്ളതുകൊണ്ടും കവിയായതുകൊണ്ടും ശ്രീ വറുഗീസിൻെറ പ്രസംഗത്തിന്ന് സാമാന്യം കൊഴുപ്പു കിട്ടി. അദ്ദേഹം സ്വന്തം കവിതകളിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ശ്രുതിമധുരമായ രീതിയിൽ ചൊല്ലി. അവരുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ ഓർമ്മയിൽനിന്ന് സംഗ്രഹിച്ചെഴുതുവാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. ഭാവങ്ങളും ആശയങ്ങളും വാക്കുകളും യഥാതഥമായി പകർത്തുവാനും സാധിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് അതിന്നായി ഞാൻ യത്നിക്കുന്നില്ല. എൻെറ വാക്കുകൾ മാത്രമേ വല്ലതുമെങ്കിലും ഞാൻ ഓർമ്മിക്കുന്നുള്ളു. മററുള്ളവർക്കു വേണ്ടിക്കൂടി ഏതാനും കാര്യങ്ങൾ മുഖവുരയായി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് എൻെറ പ്രസംഗം സംഗ്രഹിച്ചു ചേർക്കുന്നത് പ്രസക്തമായിരിക്കുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഗുരുജനങ്ങളേ, അമ്മമാരേ, കൂടപ്പിറപ്പുകളേ, എൻെറ ഹൃദയവും കണ്ണുകളും നിറഞ്ഞുകവിയുന്നു. ഞാൻ ഗദ്ഗദകണ്ഠനായും തീർന്നിരിക്കുന്നു. എൻെറ വാക്കുകൾക്കുണ്ടാകുന്ന പോരായ്മകൾ സ്നേഹപൂർവ്വം ക്ഷമിക്കണം. എൻെറ ജീവിതത്തിലെ അനർഘസന്ദർഭങ്ങളിൽ ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ടതാണിത്. ഇവിടെ, ഇത്ര ഉദാരമായി സ്നേഹാമൃതം വർഷിച്ച നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ, നിൽക്കുമ്പോൾ എൻെറ ആദ്യത്തെ കർത്തവ്യം ദിവംഗതരായ എൻെറ അച്ഛനമ്മമാരെ സ്മരിക്കുകയാണ്. ഇന്നു കാലത്ത് ഉണർന്നപ്പോൾ മാത്രമല്ല, ഈ യോഗസ്ഥലത്ത് എത്തുന്നതുവരെയും ഞാൻ അത് നിരന്തരം ചെയ്യുകയായിരുന്നു. പുണ്യചരിതരായ അവരുടെ അനുഗ്രഹം മൂലമാണ്, നിങ്ങൾക്ക് അവരോടുള്ള മതിപ്പുമൂലമാണ്, എനിക്ക് ഈ സ്വീകരണം ലഭിച്ചത്.

ഇവിടെ കൂടിയിരിക്കുന്ന ഗുരുജനങ്ങളുടെയും അമ്മമാരുടെയും മുമ്പിൽ ഞാൻ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്യുന്നു. ഇളയ തലമുറക്കാർക്ക് ആത്മാർത്ഥമായ സ്നേഹാശംസകൾ നൽകുന്നു. രോഗഗ്രസ്തനായതുമൂലം ഞങ്ങളോടൊപ്പം ഇവിടെ വന്നെത്തുവാൻ കഴിയാത്ത പ്രിയ സഹോദരൻ ശ്രീ ഡാനിയലിൻെറ സുഖപ്രാപ്തിക്കായി നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും ഞങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിയും ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

സ്നേഹാമൃതം കൊണ്ടുള്ള ഈ കുംഭാഭിഷേകത്തിനു നന്ദി പറയുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു വാക്കുകളില്ല. ഞങ്ങളിൽ രണ്ടു പേർ ഷഷ്ടിപൂർത്തി കഴിഞ്ഞവരും, രണ്ടുപേർ അതിനോടടുത്തവരും, ഒരാൾ അതിൽനിന്ന് അധികം അകലെയല്ലാതെ, നിൽക്കുന്നവനുമാണ്. ഞങ്ങൾ നേടിയ സ്ഥാനമാനങ്ങളോ ഉദ്യോഗങ്ങളോ, പദവികളോ ഒന്നും നിങ്ങൾ പരിഗണിച്ചില്ല. കാര്യമായി കരുതിയിട്ടില്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാണ്. എളിയ തോതിൽ ഉള്ളതാണെങ്കിലും ഞങ്ങൾ ചെയ്ത സാഹിത്യ പരിശ്രമങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയാണ് നിങ്ങൾ ഇത്ര ഉദാരമായിരീതിയിൽ ബഹുമാനിച്ചത്. ''നഹി കല്യാണകൃത് കശ്ചിദ് ദുർഗ്ഗതിം താത, ഗച്ഛതി'' എന്ന ഗീതാവചനത്തിൻെറ സാധൂകരണമാണിത്. ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ ഉൽക്കർഷത്തിന്നു വേണ്ടി എത്രയോ അധികം പ്രയത്നിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതൊന്നുമല്ല, ലോകത്തിന്നു വേണ്ടി ചെയ്ത എളിയ സേവനമാണ് നിങ്ങൾ അനുസ്മരിക്കുന്നത്.

ആദ്ധ്യാത്മിക പാരമ്പര്യം

നമ്മുടെ ദേശത്തിന്ന് ഈ വിഷയത്തിൽ അഭിമാനകരമായ ഒരു പാരമ്പര്യമുണ്ട്. ആദ്യം സ്മരിക്കേണ്ടത് ആദ്ധ്യാത്മികമായ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചവരെയാണ്. ആയുഷ്കാലം മുഴുവനും വേദപ്രചാരണം നടത്തി ഈശ്വരസേവ ചെയ്ത മുത്താംപാക്കൽ കൊച്ചുകുഞ്ഞുപദേശിയുടെ ജന്മഭൂമിയാണിത്. സ്വന്തം ജീവിതത്തെ അനുസ്യൂതമായ തപസ്യയായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി, ഈശ്വരനെ മുഖത്തോട് മുഖം കണ്ട ആ മഹാസിദ്ധൻെറ നാമം കേരളത്തിന്നു വെളിയിൽ പോലും ഇന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്. അദ്ദേഹം എന്നെ പുത്രനിർവ്വിശേഷം സ്നേഹിക്കുകയും അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ന് ജീവന്മുക്തൻെറ തുരീയാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ച്, എത്രയോ ഭക്തജനങ്ങൾക്ക് ജ്ഞാനോപദേശം നൽകി, ആദ്ധ്യാത്മികമായ അത്യുന്നതപദവിയിൽ, ഒററപ്പാലത്തെ ശ്രീരാമകൃഷ്ണാശ്രമത്തിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷനായിരിക്കുന്ന ശ്രീമദ് വിശ്വാനന്ദ സ്വാമികൾ ജനിച്ചതും ഇവിടെയാണ്. പൂർവ്വാശ്രമത്തിൽ അദ്ദേഹം എൻെറ മാതൃസഹോദരീപുത്രനാണെന്ന വസ്തുത നിങ്ങളിൽ പ്രായമായവർക്കെങ്കിലും അറിയാമെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ യശസ്സ് വിദൂരരാജ്യങ്ങളിൽ പോലും ചെന്നെത്തിയിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിൻെറ പല ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും ജിജ്ഞാസുക്കൾ ഒററപ്പാലത്തേക്ക് വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഭക്ത്യാദരങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി അവർ അദ്ദേഹത്തിന് ഭൗതിക സമ്പത്തുകൾ കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നു. അദ്ദേഹം അതെല്ലാം തിരസ്കരിക്കുന്നു. 'നിങ്ങൾക്ക് നാശമില്ലാത്ത അദ്ധ്യാത്മസമ്പത്തിൽ അല്പമെങ്കിലും നൽകുവാൻ കഴിയുമോ എന്നാണ് ഞാൻ ആലോചിക്കുന്നതു്. നിങ്ങളിൽ നിന്ന് യാതൊന്നും എനിക്ക് ആവശ്യമില്ല' എന്നാണ് അദ്ദേഹം നൽകുന്ന മറുപടി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുഖഭാവം പോലും മാറിയിട്ടുള്ളതായി സന്യാസിമാർ തന്നെ എന്നോടു പറയുകയുണ്ടായി. അപാരമായ ആഭ്യന്തര ചൈതന്യത്തിൻെറ കാന്തിപൂരം അതിൽ നിന്ന് പ്രസരിക്കുന്നതായി അവർ കണ്ടുവത്രെ. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസമൊന്നും സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത അദ്ദേഹം ഇരുന്ന ഇരിപ്പിൽ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു് ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും, ഗദ്യത്തിലും പദ്യത്തിലും, രചിച്ച അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സുകൃതം ചെയ്ത പ്രദേശങ്ങളിൽ മാത്രമേ ഇങ്ങിനെയുള്ള മഹാത്മാക്കൾ ജനിക്കുകയുള്ളു.

അതു് ആദ്ധ്യാത്മിക പാരമ്പര്യം. ഇനി സാഹിത്യ സാംസ്കാരിക കാര്യങ്ങളിലേക്കു കടന്നാൽ നമ്മുടെ നാട്ടിന്ന് എടുത്തു പറയാവുന്ന നേട്ടങ്ങളുണ്ട്. യശഃശരീരനായ മഹാകവി കെ. വി. സൈമൺ ഈ ദിക്കിലുള്ളവർക്കു മുഴുവനും ആചാര്യനായി ജീവിച്ച പ്രതിഭാശാലിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭവനം പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ഗുരുകുലമായിരുന്നു. കവിതയും സാഹിത്യവും മതകാര്യങ്ങളും തത്ത്വജ്ഞാനവും, മലയാളവും സംസ്കൃതവും, എല്ലാം അവിടെ എന്നും ചർച്ചാവിഷയങ്ങളായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രിയഭാഗിനേയരായ വറുഗീസും ഡാനിയലും അവിടുത്തെ പരിലാളനത്തിൽ വളർന്നവരാണ്. ശ്രീ ഭാമേരോന്നും സൈമൺസാറിൻെറ സ്നേഹപൂർണ്ണമായ ശിക്ഷണം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംസ്കാരത്തെ വിലമതിക്കുവാനും സഹൃദയത്വത്തെ പരിപോഷിപ്പിച്ച് അതിലൂടെ ജീവിതത്തിൽ സംതൃപ്തി കണ്ടെത്തുവാനും ഒരു തലമുറയെ മുഴുവനും അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചു. തൻെറ ആയുസ്സിൻെറ ഒരു വലിയ ഭാഗം മതപരമായ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കു വേണ്ടി വിനിയോഗിച്ചെങ്കിലും, ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം കാവ്യദേവതയുടെ ഉപാസന ജീവിതവ്രതമായി സ്വീകരിച്ചു. ഇതിൻെറ ഫലമായിട്ടാണ് ''വേദവിഹാരം'' എന്ന മഹാകാവ്യം മലയാളത്തിന്നു [illegible]

പഴയ എഴുത്തുകാർ

സാഹിത്യരസികന്മാരിൽ [illegible] വംശംപൂണ്ട [illegible] ചിലരെങ്കിലും കവിതയെഴുതുവാനും സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാനും ഉത്സുകരായി. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ [illegible] കാര്യ [illegible] (തുടർച്ച 21-ാം പേജിൽ)

പാഞ്ഞുകയറുന്നതു് അറിയാൻ ഒരു കഥാപാത്രത്തിനു ശക്തിയുള്ളതായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതുപോലെ ഈ വൃക്ഷങ്ങളുടെ ചൈതന്യം പ്രസരിക്കുന്നതു് ഞാൻ അറിയുന്നു; എന്റെ മുമ്പിലുള്ള ദേവാലയത്തിലെ ഓരോ കരിങ്കല്ലും നിശ്ശബ്ദമാണു. എങ്കിലും ആ കരിങ്കല്ലുകൾ ഉറക്കെപ്പറയുന്നു: "ഞങ്ങൾ ഈശ്വരന്റെ ഭവനമായിത്തീർന്നു് ഈശ്വരാരാധന നിർവ്വഹിക്കുകയാണു്. സാഹിത്യവും ഇങ്ങനെയായിരിക്കണം. മൂകതയിലൂടെയുള്ള മഹാശബ്ദം. നിശ്ശബ്ദതയിലൂടെയുള്ള മഹാധ്വനി. ഈ ആഴ്ചയിലെ മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ ഡാ: കെ. ഭാസ്കരൻനായരുടെ ഒരു ലേഖനമുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തേയും വേറെ നാലുപേരേയും ഇടയാറന്മുളയിൽവച്ചു് നാട്ടുകാർ ബഹുമാനിച്ചതിന്റെ വർണ്ണനമാണു് അതിലുള്ളതു്. പക്ഷേ, അതു വായിച്ചാൽ, ഏതോ ഒരു മഹാസംഭവത്തെ വർണ്ണിക്കുകയാണെന്നു നമുക്കു തോന്നും. കുട്ടികൾ ബലൂൺ ഊതിവീർപ്പിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു നിസ്സാരസംഭവത്തെ ലേഖകൻ ഹാസ്യോത്പാദകമായി സ്ഥൂലീകരിക്കുന്നു. മനസ്സിനു് പരിപാകം വന്നവർ ഇങ്ങനെ സ്ഥൂലീകരണത്തിൽ തൽപരരാകയില്ല. ഡോക്ടർ ഭാസ്കരൻനായർ പ്രതിഭാശാലിയാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യം മനോഹരമാണു്. ആ ചേതോഹരത്വത്തെയും ഇല്ലാതാക്കുന്ന മട്ടിലാണു് ഇവിടത്തെ വാചാലതയും സ്ഥൂലീകരണവും ആജ്ജവമാ

25

ത കാര്യം. എ

സേരയോട

യനുഷ്ഠിക്കുന്നു.
1.
പകരം പടർന്നു

എന്നെ രക്ഷി
സ്ലീപിം
യടച്ചു.
ങ്കിലും."

ഗ്രാസ്സിൽ
മുഖം ഗ്രാ
ണ്ണിയുടെ വ
ച്ചു. മന്ദഹാ

വണം. ഒരു
കൊണ്ടുവരും.

അഞ്ചിൽ ഒന്നു്

(17–ാം പേജിൽ നിന്നു തുടർച്ച)

അർഹിക്കുന്നു. അതു് മുൻപു പറഞ്ഞ വിശദാനന്ദ സ്വാമികളുടെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരനും, 1935–ൽ പേപ്പട്ടി കടിച്ചു് അകാല ചരമം പ്രാപിച്ച ദേഹവുമായ ഇടയാറന്മുള പി. സി. രാമൻപിള്ളയാണു്. അത്ഭുതകരമായ കവിത്വശക്തിയാൽ അനുഗൃഹീതനായിരുന്ന അദ്ദേഹം "ഭാഗ്യഹീനയായ മുല്ലവല്ലി", "ശ്രീ ചിത്രാവതാരം" എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു് പദ്യകൃതികൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. വലിയ കഷ്ടപ്പാടുകൾ സഹിച്ചു്, നൂറോ ഇരുനൂറോ പ്രതികൾ മാത്രം അച്ചടിച്ചു്, ബന്ധുക്കളുടെയും മിത്രങ്ങളുടെയും ഇടയ്ക്കു് പാരിതോഷികങ്ങളായി വിതരണം ചെയ്ത പ്രസ്തുത കൃതികൾ ഇപ്പോൾ മഷിയിട്ടു നോക്കിയാലും കണ്ടുകിട്ടുകയില്ല. ഇതു് അദ്ദേഹത്തിനു മാത്രം ഉണ്ടായ ഭാഗ്യദോഷമല്ല. നമ്മുടെ രാജ്യത്തു് ഒട്ടധികം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും ഗതി ഇതാണു്. കുഗ്രാമങ്ങളിൽ മുൻകാലത്തു ജീവിച്ച അപ്രശസ്തരായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൃതികൾ മാത്രമല്ല, ചിരംജീവികളെന്നു് പ്രശസ്തി നേടിയവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും, ഇക്കാലത്തു്, ഈ ഭാഗ്യദോഷം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. അച്ചടിച്ചു വെച്ചതുകൊണ്ടോ, അച്ചടിച്ചു് ഇറക്കിയതു കൊണ്ടോ, അനേകം പ്രാമാണികന്മാർ പ്രശംസിച്ചതു കൊണ്ടോ, പാഠപുസ്തകമായി അംഗീകരിച്ചതു കൊണ്ടോ, ഒരു കൃതിയും എന്നെന്നും ജീവിക്കുമെന്നു് വ്യാമോഹിക്കേണ്ടതില്ല. കാലപ്രവാഹം സകലതിനെയും നശിപ്പിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ അവരുടെ മക്കൾക്കു പോലും അവയിൽ താല്പര്യമില്ലാതാകുന്നു. ഈ നാശധാരയിൽ, എന്നെങ്കിലും ഒരിക്കൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു സഹൃദയനു് രസാനുഭൂതി ഉളവാക്കി എന്നതു മാത്രമാണു് ഏതു കൃതിയുടെയും വിജയത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം. ബാക്കിയെല്ലാം ഏറിയാലും അച്ചടിക്കുവാൻ ഉപയോഗിച്ച കടലാസ്സിന്റെയും മഷിയുടെയും മേന്മയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. മുൻ പറഞ്ഞവയെ കൂടാതെ "കണ്ണുനീർക്കടൽ" എന്നൊരു കൃതിയും പി. സി. രാമൻ പിള്ള എഴുതുക

"കാർത്തു ഞാനതോർത്തു ദുഃഖിക്കുന്നു. നിന്നെ ഞാനാണു്."

"അല്ല. ഇതാണോ കാര്യം. മാഷെ, മാഷല്ലെങ്കിൽ മറെറാരാളു്. കുറച്ചുകൂടി കഴിഞ്ഞിട്ടായിരിക്കാം. അമ്മ സ്വന്തം തൊഴിൽ മകളെ ശീലിപ്പിക്കാതിരിക്കുമോ. എനിക്കു് സന്തോഷമേയുള്ളൂ. എനിയിപ്പോൾ എന്റെ മക്കൾക്കു് പണത്തിനുവേണ്ടി ഉടുതുണിയഴിക്കേണ്ട."

"എന്തോ. എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലാവുന്നില്ല. മുക്തിയുടെ മാർഗം ഏതു്? ഈ പ്രഹേളിക..."

"എന്താ മാഷ് പറേണെ?"

"നിനക്കു് മനസ്സിലാവില്ല."

കാർത്തു ആലോചിക്കുന്നു. "മാഷെ, ഞാൻ വിളിച്ച കാര്യം പറയാം. ഞാൻ കല്യാണം കഴിക്കണോ."

"പഴയ നായർ"

"അതു സാരല്യ. അയാൾ കാർത്തുവിനെയാണു് കല്യാണം കഴിച്ചതു്. ഇപ്പോൾ മേനകേടെ കല്യാണമാണു്. മാഷെ എന്നെ കല്യാണം കഴിക്കാനാഗ്രഹിച്ചു് ഇപ്പോൾ ഒരു 'ബാങ്ക്' തന്നെ വന്നിരിക്കുന്നു. ഒരുക്കൻ വ്യവസായി. അയാളെ മാലയിട്ടു് അടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാലോ."

"നന്നു് കാർത്തു. കുടുംബജീവിതം അഭികാമ്യമാണു്. തൊലിയുടെ മിനുസം കുറയും മുമ്പു്."

"അതെനിക്കറിയാം." എന്നാലും മകളെ അഭിപ്രായമറിഞ്ഞിട്ടു വേണമെന്നു

യുണ്ടായി. പക്ഷേ അതു് അച്ചടിച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. തന്റെ ഒരു സഹോദരൻ പെട്ടെന്നു് മരിച്ചതിനെപ്പററിയുള്ള വിലാപകാവ്യമാണു്. അതിലെ വന്ദനശ്ലോകം എനിക്കു് ഓർമ്മയുണ്ടു്. ചൊല്ലാം.

മായാലോക മഹാർണ്ണവോന്നത
തരംഗാന്തർനിമഗ്നപ്രഭോ—
ശ്രീയേ! മാമറയാം മറഞ്ഞതിര
തന്നുള്ളിൽക്കളിക്കും നടീ,
തായേ! താപസമഗ്രഘോരദഹന
പ്രോച്ചാടനീ, ചിത്ഘനേ
മായേ! ഭീകര മാഹിഷഘ്നി സതതം
ഭദ്രേ! കടാക്ഷിക്ക മാം.

ഇങ്ങനെ ധന്യധന്യമായ ഈ ഗ്രാമപ്രദേശത്തു് ജനിച്ചുവളർന്ന ഞങ്ങൾക്കു് സാഹിത്യത്തിൽ താൽപര്യമുണ്ടായതു് സ്വാഭാവികമാണു്. ആത്മസംതൃപ്തിക്കും ആനന്ദാനുഭൂതിക്കും അതിനോളം ഉപകരിക്കുന്ന മറെറാരു ഉപാധിയില്ല. ജീവിതത്തിലെ വിഷമങ്ങളെയും വ്യാകുലതകളെയും വ്യസനങ്ങളെയും അതിജീവിക്കുവാൻ അതു് സഹായിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ദുഃഖം മാത്രമല്ല ആനന്ദവും അതിലൂടെ മററുള്ളവരുമായി പങ്കിട്ടു് അനുഭവിക്കാം. സാഹിത്യത്തിന്റെ സംസ്പർശമേൽക്കുമ്പോൾ ഏതു വലിയ ദുഃഖത്തിനും ഒരു മാധുര്യം കൈവരുന്നു. അതു് പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതും, സഹൃദയന്മാർക്കു അനുഭവവേദ്യമാക്കുന്നതും ലോകസേവനമായിത്തീരുന്നു.

മാർത്തോമ്മാക്കാരൻ

ഇവിടെ നിന്നു പഠിച്ച സമുദായ മൈത്രിയും ഉന്നതാദർശങ്ങളും മറക്കാതിരിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരു അനുഭവകഥ പറയട്ടെ. കുറച്ചു നാൾ മുമ്പ് കേരളത്തിനു വെളിയിൽ നടന്ന ഒരു സമ്മേളനത്തിൽ ഞാൻ പങ്കെടുക്കുകയുണ്ടായി. അവിടെ വെച്ച് മറെറാരു സംസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നു് പ്രതിനിധിയായി വന്ന ഒരു കേരളീയ സ്ത്രീയെ ഒരു സ്നേഹിതൻ പരിചയപ്പെടുത്തി. അവർ നാട്ടിൽ നിന്നു പോയിട്ട് വളരെ നാളായെന്നും നല്ല ഒരു ഉദ്യോഗത്തിൽ ഇരിക്കുകയാണെന്നും മനസ്സിലായി. വീടു് എവിടെയാണെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ അയിരൂരാണെന്നും മാർത്തോമ്മാ സമുദായത്തിലെ അംഗമാണെന്നും പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ''ഞാനും മാർത്തോമ്മാക്കാരനാണ്'' എന്നു് ഞാൻ തട്ടിവിട്ടു. പരിചയപ്പെടുത്തിയ സ്നേഹിതനു് തെററുപററിയോ എന്നു സംശയിച്ചു് അല്പമൊരു അത്ഭുതത്തോടെ അവർ ചോദിച്ചു ''പേരു്?'' എന്റെ മറുപടി ''പേരു് ഭാസ്കരൻ നായരെന്നാണു്. പക്ഷേ, മാർത്തോമ്മാക്കാരനാണ്.'' കളി പറയുകയാണെന്നു കണ്ടു അവർ ചിരിച്ചു. കളിയല്ലെന്നും, ശരിയായ മാർത്തോമ്മാ സമ്പ്രദായത്തിൽ, സുന്ദരമായ സുറിയാനി ഭാഷയിൽ ഒരു കുർബാന നടത്തുവാൻ കഴിയുമെന്നും പ്രസ്താവിച്ചു കൊണ്ടു്, കുട്ടിക്കാലത്തു് ആനിക്കാട്ടച്ചൻ ചൊല്ലുന്നതു കേട്ട് ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയ അല്പം സുറിയാനി വാക്യങ്ങൾ ഞാൻ ഉരുവിട്ടു. ''അയ്യയ്യോ! ഞങ്ങളുടെ ഇന്നത്തെ വൈദികന്മാർക്കു പോലും ഇതു് അറിഞ്ഞുകൂടല്ലൊ!'' എന്നു് അവർ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ പറഞ്ഞു: ''അതാണ് ഇടയാറന്മുളക്കാരുടെ സവിശേഷത. ഇവിടെ ഭാസ്കരൻ നായർ സുറിയാനി ചൊല്ലും. മത്തായിമാപ്പിള ഹരിനാമകീർത്തനവും ചൊല്ലും.''

ഗുരുജനങ്ങളേ, സഹോദരങ്ങളേ, നിങ്ങൾക്കു് സ്നേഹാദരങ്ങൾ അർപ്പിക്കുകയല്ലാതെ എന്താണു് എന്നെപ്പററി നിങ്ങളോടു പറയേണ്ടതു്? എന്റെ 57 വർഷത്തെ ജീവിതം വ്യർത്ഥമായില്ലെന്നു് നിങ്ങളുടെ അകമഴിഞ്ഞ ഈ വാത്സല്യപ്രകടനം എന്നെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. സാഹിത്യത്തിലും സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനങ്ങളിലും മററും എനിക്കു് വലിയ നേട്ടങ്ങളൊന്നുമില്ല. അല്ലെങ്കിൽ തന്നെയും, സാഹിത്യവാസന ജന്മസിദ്ധവും ഈശ്വരദത്തവും ആണെന്നാണു് പറയുന്നതു്. അതിനെ കൈവിട്ടുകളഞ്ഞില്ല എന്നും, പരിപോഷിപ്പിക്കുവാൻ കഴിവതൊക്കെ ചെയ്തു എന്നും, മാത്രമേ ആർക്കും അഭിമാനിക്കുവാൻ അവകാശമുള്ളു. ഓരോ ജീവിതത്തിന്റെയും ചുററുപാടുകളും ഭാഗധേയങ്ങളും അനുസരിച്ചു് പ്രസ്തുത യത്നത്തിൽ ഏർപ്പെടുവാനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ വ്യത്യാസപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു് നിങ്ങൾ നൽകിയ അഭിനന്ദനങ്ങൾക്കു് പ്രശ്രയപൂർവ്വം നന്ദി പറയുകയല്ലാതെ മറെറാന്നിനും ഞാൻ ഒരുമ്പെടുന്നില്ല.

ഒരു ചരിത്രകഥ

പക്ഷേ ഓരോ മനുഷ്യനും പരിപൂർണ്ണമായ ചുമതലയുള്ള മറെറാരു കാര്യമുണ്ടു്. അതു് തന്റെ ജീവിതത്തിൽ അവൻ പുലർത്തിയ ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങളുടെ കാര്യമാണു്. ഇതേപ്പററി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ഒരു ചരിത്രകഥ ഓർമ്മിച്ചു പോകുന്നു. ക്രിസ്തുവർഷം 16—ാം നൂററാണ്ടിൽ സ്പെയിനിലെ രാജാവിനു വേണ്ടി മെക്സിക്കോരാജ്യം വെട്ടിപ്പിടിച്ച പരാക്രമികളിൽ ഒരാൾ അതിപ്രസിദ്ധനും കുബേരനും വലിയ സ്ഥാനമാനങ്ങളാൽ അലംകൃതനും ആയിത്തീർന്നു. അയാൾ കീർത്തിമാനായി സ്പെയിനിൽ തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾ അയാൾ ജനിച്ചുവളർന്ന ഗ്രാമത്തിലെ ജനങ്ങൾ ഗംഭീരമായ ഒരു സ്വീകരണം നൽകി. അവർ ഏർപ്പാടു ചെയ്തിരുന്ന ഘോഷയാത്രയിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ ധീരോദാത്തനായകന്റെ വേഷത്തിൽ അയാൾ വന്നെത്തി. ബന്ധുമിത്രാദികളുടെ ആവേശം ഉച്ചകോടിയെ പ്രാപിച്ചു. അയാൾ ആരംഗം ആകെയൊന്നു് സമീക്ഷിച്ചു. ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ അയാൾ അവിടെ നിന്ന് പലായനം ചെയ്യുന്നതാണ് അവർ കണ്ടതു്. ആ ഓട്ടം ഗ്രാമത്തിലെ ചെറിയ പള്ളിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി ആയിരുന്നു. ഇതു കണ്ടു് അമ്പരന്ന സ്വീകരണക്കാർ പുറകേ ചെന്നപ്പോൾ കണ്ടതു് മഹാപരാക്രമിയായ ആ മനുഷ്യൻ പള്ളിക്കകത്തു്, വിശുദ്ധ കന്യാമറിയത്തിന്റെ വിഗ്രഹത്തിനു മുമ്പിൽ, വെറും നിലത്തു കിടന്നു് പൊട്ടിക്കരയുന്ന കാഴ്ചയാണു്. 'അമ്മേ! ഞാൻ മനുഷ്യാധമനാണു്; മഹാപാപിയാണു്. ഞാൻ ചെയ്ത നരമേധങ്ങൾക്കും നാരീമേധങ്ങൾക്കും കണ്ണിൽ ചോരയില്ലാത്ത ക്രൂരതകൾക്കും വഞ്ചനകൾക്കും മഹാദ്രോഹങ്ങൾക്കും കണക്കില്ല. അളവററ ഈ പാതകങ്ങൾക്കു് ഏതു നരകത്തിൽ നീറിയാലും പ്രായശ്ചിത്തമാവുകയില്ല. അമ്മേ ദൈവമാതാവേ! കളങ്കമില്ലാത്തവളേ! ഈ മഹാപാപിക്കു് മാപ്പുതരണമേ!' എന്നാണ് അയാൾ നിലവിളിച്ചതു്.

ഞാൻ പുതിയ സാമ്രാജ്യങ്ങൾ വെട്ടിപ്പിടിച്ചവനോ, കീർത്തിനേടിയവനോ, നാട്ടിന്റെ അഭിമാനം വളർത്തിയവനോ, ഒന്നുമല്ല. എങ്കിലും, നിങ്ങൾ സംഘടിപ്പിച്ച ഘോഷയാത്രയിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു് മാല ചാർത്തിയപ്പോൾ ഞാൻ നിൽക്കുന്നതു് അമ്മയുടെ തിരുമുമ്പിലാണെന്ന വസ്തുത എന്നെ ഞെട്ടിയുണർത്തി. ചെറുപ്പുഴക്കാട്ടു കാവിലെ ആ അമ്മ എനിക്കു് പെററമ്മയെപ്പോലെ പ്രത്യക്ഷയാണു്. ആ അമ്മയോടു് മാപ്പു ചോദിക്കേണ്ട ഒരു കൃത്യവും ഞാൻ ചെയ്തിട്ടില്ല. സ്വഭാവശുദ്ധിക്കും, ധർമ്മബോധത്തിനും, നീതി നിഷ്ഠയ്ക്കും ഒരു ചെറിയ കളങ്കം പോലും പററാതിരിക്കുവാൻ ഞാൻ പരമാവധി ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ വിജയിച്ചു എന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു. അന്തരാത്മാവിന്റെ ശ്രീകോവിലിൽ, മനഃസാക്ഷിയുടെ പ്രദീപ്ത സന്നിധിയിൽ, അമ്മയോടു് ഈ വസ്തുത ഉണർത്തിച്ചിട്ടു തന്നെയാണു് ഇന്നത്തെ ഘോഷയാത്രയിൽ ഞാൻ ആദ്യത്തെ ചുവടുവെച്ചതു്. ഒരു മനുഷ്യനും, ഒരിക്കലും, ഒരു വിധത്തിലും, ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ കഴിയാത്ത ഈ ഉത്തരവാദിത്വം, ഇതുവരെയുള്ള ജീവിതത്തിൽ തികച്ചും നിറവേററി എന്നു് ഞാൻ വിനയപൂർവ്വം അവകാശപ്പെടുന്നു. ജീവിതം സ്വപ്നമാണു്. നമ്മുടെ മുൻ തലമുറകളെപ്പോലെ നമ്മളും ഈ രംഗത്തു നിന്നു് മാഞ്ഞുപോകും. നമ്മുടെ നേട്ടങ്ങളുടെയും നാം മുറുകെപ്പിടിക്കുന്ന ഭൗതികസമ്പത്തുകളുടെയും ഗതിയും ഇതു തന്നെയാണു്. സൽകൃത്യങ്ങളും സന്മനോഭാവങ്ങളും അവയുടെ ഫലമായി ഉളവാകുന്ന സദ്വികാരങ്ങളുമാണു് ഈ മായാദീപ പ്രദർശനത്തിൽ വല്ലപ്പോഴുമെങ്കിലും ഒരു സത്യാനുഭൂതി ജനിപ്പിക്കുന്നതു്. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു അത്ഭുതദർശനത്തിൽ മുഴുകി ഞാൻ കോരിത്തരിച്ചു നിൽക്കുകയാണു്. നിത്യതയുടെ തേജോമയമായ നിശ്ചല ലോകം ഞാൻ കാണുന്നു. സ്നേഹധാമങ്ങളായ നിങ്ങൾ നൽകിയ ഈ മഹാനുഗ്രഹത്തിനു് യഥായോഗ്യം നന്ദി പറയുവാൻ ഞാൻ അശക്തനാണു്. അതു് സൽപാത്രത്തിലാണു് നൽകിയതെന്നു മാത്രം അറിയിക്കുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. മരിച്ചാലും മറക്കാത്ത ഈ മംഗളമുഹൂർത്തത്തിൽ, പമ്പാതീർത്ഥത്തിലെന്ന പോലെ കരിമ്പിൻനീരിലും കുതിർന്ന ഈ മണ്ണിൽ നിന്നു രൂപം പൂണ്ട എന്റെ എളിയ ജീവിതത്തെ ഇക്കാലമത്രയും ശുദ്ധചര്യയുടെ പൂജാപാത്രത്തിൽ പരിരക്ഷിച്ചു എന്ന ആത്മസംതൃപ്തിയാണു് ഈ നിവേദനത്തിലൂടെ പ്രാണപ്രിയരായ നിങ്ങൾക്കു് ഞാൻ തിരുമുല്ക്കാഴ്ച വെയ്ക്കുന്നതു്. തിരുവാറന്മുളയപ്പൻ നമുക്കു് ശുഭം തരട്ടെ. സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം.''

അഞ്ചു മക്കളിൽ ഒന്നായിട്ടാണു് ഞാൻ ജനിച്ചതു്. അഞ്ചു പേരും ആയുസ്സോടെ ഇരിക്കുന്നു. അൻപത്തിയേഴ വർഷത്തിനു ശേഷം, ഞങ്ങളുടെ നാട്ടുകാർ അഭിമാനഭാജനങ്ങളായിക്കരുതിയ അഞ്ചു വ്യക്തികളിൽ ഒരുവനായി എണ്ണപ്പെട്ടു എന്നതു് ദുർഗ്രഹമെങ്കിലും അനുഭവൈകവേദ്യമായ ഏതോ കാവ്യനീതിയുടെ സാക്ഷാൽക്കാരമാണെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു. മരമരച്ചുണ്ടാക്കിയ കടലാസ്സിനല്ലാതെ ഒരു മനുഷ്യജീവിക്കും ചെറിയ പോറലു പോലും ഉണ്ടാക്കാതെ, യഥാശക്തി ചെയ്ത യത്നത്തിന്റെ ഫലമായി ജനിച്ച ദിക്കിൽ നിന്നു് ഇങ്ങിനെയൊരു അഭിനന്ദനം ലഭിച്ചതിൽ അവാച്യമായ കൃതാർത്ഥതയും അനുഭവപ്പെടുന്നു.

Digitized by Kerala Sahitya Akademi